

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zast. JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozská 703/10, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. MSK 97689/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2021, č. j. 18 A 32/2020-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, ze dne 29. 6. 2020, č. j. SMO/298736/20/DSČ/Mich, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že nebyl jako řidič motorového vozidla za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce byl zastaven Policií České republiky, oddělením hlídkové služby, v rámci dopravní bezpečnostní akce dne 10. 2. 2020 v 7:25 hod. v Ostravě-Porubě na ulici Opavská u domu č. X, naproti EUC kliniky, neboť údajně neměl rozsvícená obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení. Při zastavení vozidla však došlo ke zjištění, že žalobce nebyl připoután, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákon o silničním provozu.

[2] Na základě odvolání žalobce změnil žalovaný rozhodnutí magistrátu co do časového údaje, a to z „...v 7:25 hodin...“ na „...kolem 7:25 hodin...“, a textu z „...úmyslně...“ na „...z nedbalosti...“. Dále snížil uloženou pokutu z 2 000 Kč na 1 500 Kč, protože došlo

ke změně kvalifikace jednání na nedbalostní nevědomou formu zavinění. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Neshledal žádnou z odvolacích námitek důvodnou či napadené rozhodnutí ani předcházející řízení rozporné s právními předpisy.

[3] Krajský soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou. V odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný se se všemi námitkami řádně vypořádal. Ohledně námitek týkající se věrohodnosti svědků uvedl, že správní orgány správně vycházely ze zásady volného hodnocení důkazů a dostatečně zjistily skutkový stav tak, že o něm nebyly žádné pochybnosti. Výpovědi svědků (zasahujících policistů) byly přesvědčivé a věrohodné, netrpěly nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Během dokazování bylo nepochybně prokázáno, že policisté z bezprostřední blízkosti při zastavování vozidla viděli, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Krajský soud považoval za nedůvodné i námitky týkající se povinnosti policistů poučit žalobce o právu nevypovídat, nezapnutého „majáku“ jejich vozidla, ztmavených skel jeho vozidla a chybějícího soupisu spisu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Požaduje zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[5] Stěžovatel opakovaně odkazuje na žalobní důvody, především namítá nevěrohodnost svědeckých výpovědí policistů a neúplné prokázání jeho viny. Dle jeho mínění se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkou nestrannosti a zaujatosti policistů a poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22.7.2011, č. j. 7 As 102/2010-86, dle kterého se vyžadují vyšší nároky na věrohodnost policistů u obtížně zachytitelných přestupků, a použití zásady *in dubio pro reo*.

[6] Stěžovatel se nad rámec předmětu řízení (přestupku spočívajícího v nepřipoutání za jízdy bezpečnostním pásem) zaměřuje na původní důvod zastavení jeho vozidla, tj. na nedostatek osvětlení vozidla. Zároveň nesouhlasí s určením vzdálenosti, ze které údajně policisté spatřili jeho vozidlo a následně jeho samotného nepřipoutaného bezpečnostním pásem. Za zcela nevhodný považuje postup policistů, kteří nedodrželi povinnost poskytnout mu poučení, nezapnuli výstražná světla – „majáky“ u služebního vozidla, aby neohrozili bezpečnost a plynulost provozu na silnicích, a poskytli nepravdivé informace během svědeckých výpovědí ohledně jasné viditelného nepoužitého bezpečnostního pásu, který kvůli ztmaveným sklům a tmavému oděvu stěžovatele nemohl být vidět. V neposlední řadě vytýká prvostupňovému správnímu orgánu, že nepředložil soupis spisu i přes opakované výzvy, což značně stěžovalo orientaci ve spise a znemožnilo mu ověřit úplnost předloženého správního spisu.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření jen stručně uvedl, že navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že v řízení o kasační stížnosti nehodnotí znovu komplexně skutkový stav (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 1. 2022, č. j. 10 As 150/2020-37, odst. [17]). Úkolem Nejvyššího správního soudu je přezkoumat rozhodnutí správního soudu a zhodnotit, zda se dostatečně a správně vypořádal se všemi žalobními námitkami. Správním řízením se zabývá jen zprostředkovaně.

III.a Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[11] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pouze v úvodu kasační stížnosti v rámci výčtu kasačních důvodů, aniž by tuto námitku blíže konkretizoval. Nejvyšší správní soud je však povinen nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[12] Námitka není důvodná.

[13] Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS.

[14] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadená rozhodnutí trpěla vadami zakládajícími jejich nepřezkoumatelnost. S přezkoumatelností rozhodnutí prvostupňového správního orgánu i žalovaného se velmi podrobně vypořádal už krajský soud v bodě 7. napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud s jeho závěry souhlasí. Obě rozhodnutí správních orgánů i napadený rozsudek krajského soudu odpovídají obecným požadavkům přezkoumatelného rozhodnutí formulovaným ve výše citované judikatuře. Rozhodnutí správních orgánů jsou srozumitelně a přehledně zpracovaná a je z nich zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídily. Nad rámec předmětu řízení se krajský soud vypořádal i se žalobními námitkami, které explicitně nebyly předmětem řízení. Jeho rozsudek tak není nepřezkoumatelný, o čemž ostatně svědčí i to, že stěžovatel se závěry soudu polemizuje.

III.b Nesprávně zjištěný skutkový stav

[15] Stěžovatel obecně namítá vadné zjištění skutkového stavu správními orgány (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), což sice v kasační stížnosti rozvádí, avšak na základě žalobních námitek, které se z velké části netýkaly předmětu správního řízení.

Stěžovatel se primárně zabývá argumentací ohledně osvětlení jeho vozidla, nezapnutého „majáku“ vozidla policistů, špatné viditelnosti a nedůvěryhodnosti svědeckých výpovědí.

[16] Námitky nejsou důvodné.

[17] Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze uplatnit v případě *tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise nebo je s ním v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[18] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal, že by byl skutkový stav správními orgány zjištěn nesprávně, nedostatečně, a že by zjištěná skutková podstata neměla oporu ve spisech.

[19] Stěžovatel tyto své námitky ostatně příliš nekonkretizuje a neuvádí, jaký jiný skutkový stav ze správního spisu vyplývá. Nejvyšší správní soud proto jen stručně uvádí, že podklady ve správním spise tvoří jasnou představu o průběhu silniční kontroly, což bylo pro projednávanou věc rozhodující. Ze zjištěného skutkového stavu bezpochyby vyplývá, že stěžovatel se provinil nepoužitím bezpečnostního pásu za jízdy. Ze svědeckých výpovědí policistů dále vyplývá, že se stěžovatel rovněž ptal, zda je provinění natolik závažné, že by mělo být trestáno.

[20] Stěžovatel opakovaně odkazuje na okolnosti, které nejsou předmětem řízení (nedostatek osvětlení jeho vozidla, nezapnutá výstražná světla vozidla policistů), a proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval. Předmětem věci je přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy skutek, kdy stěžovatel řídil vozidlo bez použití bezpečnostního pásu, přestože takovým vozidlo bylo vybaveno. Bezpečnostní pás byl dle výpovědí policistů zřetelně viditelný, visel vedle sloupku, což bylo patrné i přes ztmavená skla a tmavý oděv stěžovatele. Nejvyšší správní soud rovněž považuje námitku týkající se tmavého oděvu za neopodstatněnou, neboť při vzdálenosti 0,5m a při nízké rychlosti vozidla je bezpečnostní pás dobře viditelný i prostým zrakem, což shodně potvrdili oba policisté. Tyto okolnosti nemohou vyznačovat rysy obtížně zjištělného přestupku dle stěžovatelem citovaného rozsudku č. j. 7 As 102/2010-86 a nevedou k pochybnostem o věrohodnosti svědeckých výpovědí (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 8 As 130/2021-36, bod [15], nebo rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2021, č. j. 2 As 179/2019-33, bod [14]).

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že úřední záznam nebo oznámení o přestupku mohou být vždy použity jako důkazy, pokud slouží jako podklad pro rozhodnutí spolu s dalšími důkazy. Jejich význam spočívá v tom, že správní orgán může na jejich základě předběžně posoudit význam případných svědeckých výpovědí v souvislosti se skutečnostmi, které je třeba prokázat v konkrétním přestupkovém řízení. Oznámení o přestupku však především slouží informačním účelům, zejména pro formulaci otázek, které správní orgán klade svědkovi s cílem podrobněji objasnit skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, odst. [17] až [19], NSS ze dne

pokračování

6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, odst. [17] a NSS ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS, odst. [35]).

[22] Správní orgán proto postupoval správně, pokud provedl důkladné dokazování skutkových okolností prostřednictvím svědeckých výpovědí policistů, neboť z výše uvedené judikatury vyplývá, že je třeba úřední záznam či oznámení o přestupku podpořit dalším důkazem. Tento postup byl plně dostačující pro objasnění skutku, který nebyl obtížně zachytitelný díky své povaze. Nejvyšší správní soud poukazuje na značné rozdíly mezi projednávanou věcí a věcí řešenou v rozsudku č. j. 7 As 102/2010-86, na který stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti. Odkaz považuje za nedůvodný, neboť v tehdy řešeném případě se policisté mýlili se stěžovatelem a zaznamenali, že držel za jízdy v ruce mobilní telefon. Nicméně Nejvyšší správní soud zjistil, že při minimální průměrné rychlosti 40 km/h obou vozidel by při jejich setkání došlo k rychlosti 80 km/h, což nedává důvodné podezření, že hlídka si všimla mobilního telefonu a současně se věnovala řízení vlastního vozidla.

[23] V nyní projednávané věci je však situace zcela odlišná. Policisté stáli v blízkosti vozidla stěžovatele, konkrétně ve vzdálenosti 0,5 metru, když jej zastavovali. S ohledem na snadno zjistitelnou povahu skutkového děje a dostatečný důkazní materiál nevznikly ani Nejvyššímu správnímu soudu pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí. Pro zpochybnění jejich výpovědí by musely svědčit konkrétní skutečnosti, kterými však nemohou být rozdíly v jejich výpovědích, které se netýkají podstaty sporu. V projednávané věci výpovědi policistů, ani jejich postup při silniční kontrole, který nevykazoval žádné náznaky šikany, nedávají důvod k pochybnostem o jejich věrohodnosti. Závěry správních orgánů měly jasný a logický základ, proto ani Nejvyšší správní soud v rozhodnutích žalovaného a krajského soudu nenachází nedostatek opory ve spisech či namítanou nezákonnost.

[24] Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani odkaz stěžovatele na dle jeho názoru nedostatečný soupis obsahu správního spisu, neboť v průběhu správního řízení a před vydáním rozhodnutí měl možnost vyjádřit se k obsahu spisu, což také učinil (viz úřední záznamy o nahlížení do spisu na č.l. 7, 25, 44 a 68 správního spisu), aniž by však vysvětlil, jaký dopad do jeho práv mělo vytýkané pochybení prvostupňového správního orgánu týkající se vedení správního spisu.

[25] Důvodná není ani námitka povinnosti policistů poskytovat mu poučení o jeho právech, neboť z výpovědi policisty Mojmíra Nováka jednoznačně vyplývá, že stěžovatel poučen byl (blíže bod 8. rozsudku krajského soudu, s jehož odůvodněním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu